EENS EEN OUDER, ALTIJD EEN OUDER 2
de elasticiteit van liefde na het uit huis gaan

Ik had gedacht
dat ik na het behalen van hun rijbewijs,
het tekenen van een huurcontract,
en het correct invullen van hun belastingaangifte
misschien wel met pensioen mocht.

Maar daar stond ik
zaterdagochtend 8:12
in mijn ochtendjas,
banaan in de hand,
een appje te beantwoorden
over welk wasmiddel het beste werkt
voor ‘die muffe geur in handdoeken’.

En ik voelde:
Er is geen einddatum
op het etiket van ouderschap.
Geen houdbaar tot.
Geen ‘dit product vervalt na achttien jaar’.

Soms ben ik
de opluchting op afstand,
de stillere gedachte in een overvolle dag,
de stem die zegt:
“Je kunt nog steeds vallen.
Je kunt nog steeds zacht landen.”

Ze lenen m’n oplaadkabel
zoals ze vroeger m’n adem leenden
bij de zwemles.

Ze vragen niet meer
waar baby’s vandaan komen,
maar of het normaal is
dat liefde soms voelt als een onverwarmd zwembad.

En ik,
ik leer opnieuw ouder te zijn
zonder te sturen,
zonder knieën te poetsen
of bekers met tuitdop.

Gewoon aanwezig,
zoals een bankje in de zon
dat niets vraagt,
maar alles opvangt.